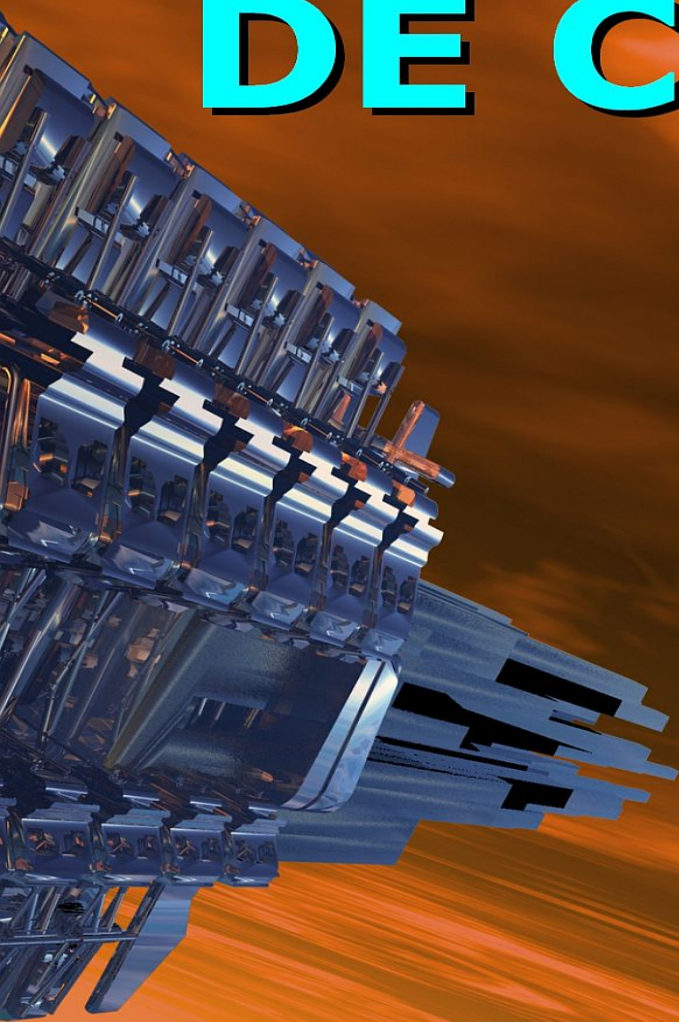

Stephen Goldin

**VÂNĂTOAREA
DE COMORI**

Scavenger Hunt. Copyright 1976, 1999, 2009 de Stephen Goldin. Toate drepturile rezervate.

Coperta © Victor Habbick | Dreamstime.com

Traducere de: George-Laurențiu Scurtu

Capitolul 1: Balul Vânătorii

Dacă ar fi fost măcar atât de buni ca să ne urască, am fi putut folosi acea ură pentru a crea o identitate rasială. Dar ei ne-au refuzat chiar și această fărâmbă de respect. Suntem unelte, lucruri care trebuie folosite, nevrednice de dragoste sau ură, milă sau denigrare. Ei ne definesc prin funcțiile noastre, nu prin persoana noastră. Și, pentru că n-avem alternative, facem și noi la fel...

A fost nevoie de o luptă sângeroasă pentru ne a câștiga libertățile cele mai de bază. Va fi nevoie de mult, mult mai mult pentru ne a câștiga un sentiment de identitate...

– Jasmine S

Un Manifest Android

Atât de mare-i era reputația încât prezența Tylei deVrie aducea o tensiune tăcută cu multe ore înainte ca ea să intre în clădire. Femeile se dichiseau jenate, știind că, indiferent de cât de strălucitoare ar arăta, ea va arăta mai bine. Bărbații se fâțâiau timizi – foștii iubiți se întrebau ce făcuseră de i-au pierdut favorurile și iar cei care mai sperau se întrebau dacă erau suficient de provocatori pentru a-i atrage atenția. Când valetul android *chargé d'affaires* a anunțat în cele din urmă sosirea ei, nimeni nu era atât de stângaci încât să se oprească și să se holbeze. Oamenii împrăștiați ici și acolo și-au întors discret capul spre ușă, apoi și-au văzut nonșalanți de treaba lor dinainte. De fapt numai câțiva și pe rând, dar înainte ca diva deVrie să ajungă la a treia din cele trei trepte largi care duceau de la ușă până la mezaninul cu vedere la sala de bal, toată lumea făcuse un inventar complet al celor mai recente ținute scandaloase ale sale. În timp ce fața îi purta expresia știută de plictiseală plăcută, ținuta ei era

destul de departe de a fi atât de plictisitoare încât să nu pornească următoarea fiță interstelară. Dungile fosforescente subțiri se învârteau electric pe fața ei, ca niște electroni roșii și verzi în jurul unui nucleu. Părul ei era pieptănat în sus și împletit, cu cozi groase în culori verde și roșu, împletite cu îndemânare, dându-i un aspect de acadea baston și adăugând douăzeci de centimetri la înălțimea ei. Pornind de la umerii ei, două benzi largi de plastiglo, una roșie și una verde, se arcuiau în jos pe partea din față, îi acopereau sânii și făceau un X direct printre picioare, apoi se împerecheau în jurul contururilor netede ale gambelor pentru ca în final să se înfășoare în jurul tălpilor ei pe post de sandale. De acolo, benzile se încolăceau prin spatele picioarelor, se încrucișau din nou peste fese și continuau până la umeri pentru a termina ciclul. În jurul gleznei sale stângi era o bandă îngustă de mătase, de care atârna nonșalantă singură piesă de podoabă – o bucată de inimă de piatră de mărimea unei cireșe, tăiată din inima unei creaturi de siliciu de pe planeta Ootyoce. Pe oricine altcineva ținuta ar fi fost exagerată; pe ea, îți oprea respirația. Tyla deVrie i-a amuțit pe reporterii de presă din galeria din anticamera sălii, toți înarmați cu întrebări despre moștenirea fantastică a familiei deVrie în Vânătoarea de Comori. Acum stătea lângă balustradă, privind peste vasta întindere a sălii în formă de dom. Chiar dacă erau aproape o mie de oameni la nivelul parterului, sala părea mai puțin de jumătate plină. Îngrămădeala, la urma urmei, ar fi fost ceva déclassé.

O orchestră cânta la capătul de nord al sălii. Aceasta nu era o simplă colecție de sintetizatoare și mixere, ci optzeci de oameni în carne și oase care cântau la instrumente reale, cei mai desăvârșiți maeștri adunați de pe planete din întreaga galaxie. Muzica pe care o interpretau era delicată, potrivită pentru dansurile impunătoare ale Societății. Unii invitați de fapt dansau, deși majoritatea erau mulțumiți să se așeze la mesele de pe marginea parterului sau stăteau în picioare și vorbeau. Orchestra avea o amplificare slabă – suficient de tare pentru a înăbuși discuțiile învecinate, dar nu atât de asurzitoare pentru a interfera cu propria discuție. Tyla stătea ca un monarh care își privea domeniul; apoi, îndrăznind să se miște, ea merse cu pași lungi, ca de pisică, la gravtubul transparent. Ar fi putut să pozeze ca statuie, deoarece câmpul gravitațional o făcea să plutească ușor pe podeaua sălii; privirea ei rămase fixă iar expresia ei nu se schimba

niciodată. Doar o foarte mică zdruncinătură a informat-o că a ajuns la nivelul parterului. Ea a ieșit din tub și a început să socializeze.

Părea că se mișcă doar la întâmplare prin mulțime, acceptând o băutură de pe tava unui servitor android, degustând de la un *hors d'œuvre* la altul. Mișcările browniene ale societății puteau determina schimbarea destinației sale de zeci de ori într-un minut, dar întotdeauna știa exact unde se îndreaptă. Ca un politician priceput răsfoind propriul fișier Farley, mintea ei era un glosar de calculator cu informații exacte despre oamenii pe care îi întâlnea.

Kontorr, Occla: peste 80 de ani, deși pretinde că are 70. Trei ex-soți (inclusiv Tonas!), Divorțată în prezent. Familia este din Societatea Veche, iar ea e rămasă în urma tendințelor. Cosponsor pentru Jumpdown. Cunoștință ocazională - de tratat cu o aprobare cordială, cuvânt de salut.

alMassan, Ranso: 120 sau cam așa ceva. Îi place să se plângă de defecțiuni la brațul artificial. Căsătorit cu Robidia de 30 de ani – ieșit din cursă. Prieten vechi de familie - de tratat cu zâmbet cald, schimb de plezanterii.

Tens, Arrira: 30 (???). Căsătorită în Societate (Vond, desigur!), apoi rămasă singură după divorț. Deziluzii despre propria valoare. Arivistă pe plan social. A încercat să se cupleze cu Billin înainte de a termina eu cu el. Nu vorbesc cu ea în acest an - de tratat cu încruntare și dispreț rece.

Corbright, Wilfern: 62, râde tare cu răgete fără niciun motiv bun. Destul de Nouveau. Pe lista C (cu siguranță). Niciodată nu a fost prezentată oficial - tratează cu reținere politicoasă.

Danovich, Necor: 68. Fost iubit, cu doi ani în urmă. Ochi blânzi, performanțe mediocre - tratează cu zâmbet prietenos, de oprit și discutat câteva baliverne.

Erau foarte multe paragrafe ca cel din urmă. Tyla deVrie era notorie pentru inimile frânte în rândurile bărbaților eligibili ai Societății, lăsându-i la fel de brusc cum i-a acostat, fără niciun motiv. Aventurile ei era o sursă

constantă de bârfe în rândul doamnelor cu o reputație și o strălucire mai mică, o sursă de frustrare veșnică pentru amanții pe care-i abandonase – și o sursă continuă de speranță pentru bărbații cu care ea trebuia să se combine, fiecare dintre ei imaginându-și că el va fi cel care o va îmblânzi în cele din urmă. La vârsta de numai treizeci și trei de ani, ea era una din *acei* oameni din galaxie.

Când se întâlnea cu unul dintre vechii ei iubiți, ea îi întreba întotdeauna dacă au intrat în Vânătoare. Această întrebare era *pro forma*; răspunsul era, invariabil, – Desigur. În afară de flirturile de rutină, totuși, ea acorda o atenție redusă bărbaților eligibili care nu îi fuseseră încă iubiți. Nu era o noapte pentru a începe aventuri noi. Tyla avea propria ei agendă.

Trăncăneala inefficientă a mulțimii, al cărei singur credo părea a fi *loquo, ergo sum*, politețea gentilă și zâmbetele ipocrite – aceasta era lumea pe care ea o cucerise cu o precizie calculată. Și-a înfășurat zgomotul conversației în jurul ei ca o haină caldă și familiară. Lumea ei, Societatea ei. Dar în seara aceea simți o atingere slabă a febrei lui Alexander - trebuie să mai existe o altă lume, undeva, să o cucerească.

Mai bine savurează asta, fată, se avertiză ea aspru. Aceasta poate fi ultima ta petrecere pentru o perioadă bună de timp.

În timp ce discuta cu Doz Linn, un fost amant, au traversat din neatenție orbita socială a lui Barb. Barbanté Leonyn, o brunetă înaltă, superbă, fosta cumnată a lui Tyla. Rochia ei, dezvăluind un decolteu amplu în față și în spate, parodia un combinezon spațial, inclusiv mânușile și bocancii. Partea dreaptă era de un roșu strălucitor, cu clopote din safir care se bălăngăneau din ea; partea stângă era albastră cu clopote de rubin.

Barb era o forță naturală care mătura totul în fața ei. Înconjurată de un grup de admiratori, îi lăsă deoparte să se concentreze pe Tyla. – Tyla, draga mea, arăți cu adevărat răpitoare și sunt sigur că cel puțin jumătate din bărbații de aici au exact același gând în mintea lor. De unde tot vii cu ținutele astea? Cu adevărat m-aș face verde de invidie, numai că o să mă contrazic cu rochia mea, așa că, bineînțeles, nu o voi face, dar nu este deloc surprinzător să te văd în compania unuia dintre cei mai frumoși bărbați. L-aș fura de la tine, dragă, dar nu pot, nu-i așa, pentru că deja l-ai lăsat să plece, deci, care-ar fi ideea?

Ea își termină băutura și-i înmână paharul unuia dintre admiratorii ei, luând un alt pahar de la alt bărbat care era pe punctul de a-l bea el însuși.

Abia făcând pauză să respire, ea continuă: – Spațiul, ce muzică îngrozitoare! Toate aceste bang-bang-uri sunt de-ajuns să-mi dea cu adevărat o stare premenstruală. Ai crede că își pot permite să angajeze o orchestră care cunoaște diferența dintre muzica reală și sunetul de urinare într-o ploscă de spital. Cum este Bred, apropo? Și nu-mi spune că nu este aici, dragostea mea, pentru că am văzut-o pe *Honey B* afară pe portul spațial chiar după-amiaza asta. Nu cred că s-a deranjat să vină la bal. Nu, desigur, nu, nu te-ai putea aștepta la vreun comportament prea sociabil din partea lui. De ce m-am căsătorit cu el - mă depășește. Am avut trei soți de atunci și fiecare dintre ei a fost mai mult decât dispus să fie văzut la brațul meu la petreceri. Nu, nu mă întreba numele lor, dragă, nu sunt un almanah și sunt doamne aici care ar putea recita întreaga listă înapoi și înainte. Dacă te gândești la asta, unele dintre ele au preferat înapoi mai mult decât înainte... Ah, dar nu contează. Doz, fi drăguț și umple-mi paharul, te rog? – Nu e gol, remarcă cu răutate Doz Linn.

Barb se uită la paharul ei, apoi la Doz Linn. Apoi se uită înapoi la paharul ei. Apoi turnă calm conținutul pe pantofii lui. – Acum este, spuse ea.

Pe când Doz stătea cu gura deschisă, Barb îi dădu paharul, o luă pe Tyla de braț și o conduse pe lângă un cerc de masculi care se retrăseseră brusc. Tyla nu era sigură de ce tolera această invazie a imperiului ei, cu excepția faptului că știa că Barb spunea lucruri pe care nimeni altcineva nu îndrăznește să le spună.

– Ți-am dus lipsa, Tyla, cu adevărat. Mi-au lipsit discuțiile noastre de surori. Chiar dacă ești sora lui Bred, nu a mea, întotdeauna am simțit că există o legătură mistică între noi. Și cu adevărat, indiferent cât de mult mă plâng, mi-e dor de și de Bred. Am fost la fel de nepotriviți ca doi pantofi stângi, prăjiturelul meu și cu mine, dar el a fost singurul om de al cărui nume îmi aminteam a doua zi de dimineață, fără să-l scriu pe pernă în seara dinainte. Viața nu este niciodată ușoară pentru noi, reginele Societății, nu-i așa?

Tyla nu s-a deranjat să răspundă. Barb nu puneă întrebări la care aștepta răspunsuri.

– Ce crezi despre marele scandal android? Personal, cred că totul e un nonsens, făcând un lucru atât de mare din așa puțin. Nu e ca și cum ar avea șanse să câștige sau altceva, nu cu o navă doar de fier vechi și cu un

echipaj de roboți. Și chiar dacă ar avea o șansă, cine-l bagă în seamă, cu excepția unei grămezi de păuni încrezuți cu IQ-uri cât jumătate din dimensiunea penisului? Dacă ei cred că sunt mai buni decât un andro, tot ce trebuie să facă este să-l bată în Vânătoarea de Comori, nu?

– Oo și vorbind despre asta, Arrira îmi spune că există niște case de pe Hellfire pe care *niciunul* din oamenii noștri nu le poate bate. Este aproape suficient ca cineva să vrea să viziteze Hellfire. Jură că nu știe acest lucru din experiența personală, bineînțeles; las-o pe ea să nege singurul lucru ce ar ridica-o la nivelul subumanilor, în estimarea mea. Aceștia își adaptează genetic acei andro pentru o muncă specifică, știi, ceea ce e mai mult decât pot spune despre oricare dintre bărbații pe care i-am avut în ultima vreme. E suficient să te faci să renunți la toată credința în Darwin, îți pot spune sincer.

Se putea conta întotdeauna pe Barb pentru o diversiune, dar un pic din asta a ajuns ceva într-adevăr foarte mult. Tyla căuta în jur o modalitate de a se desprinde și a văzut-o pe Nillia Rathering în discuții cu un grup de alte femei la doar câțiva metri distanță. Nillia nu prea era un pas spre mai bine, dar cel puțin juca jocul social cu aceleași reguli pe care le avea și Tyla.

Tyla îi strigă numele. Nillia ridică privirea și o văzu pe Tyla, apoi radie cu strălucirea caldă a unui heruvim din vechime și îi făcu semn Tylei să i se alăture. Tyla a început imediat să regrete această inițiativă. A fost cumva prea rapidă să sară din oala unui canibal în a altuia?

Manevra ei a avut oricum efectul scontat. Barb se uită la Gentlelady Rathering și hotărî că timpul ei ar putea fi petrecut mai bine în altă parte. – Ei bine, Tyla dragostea mea, ar fi fost cu adevărat exorbitant să fiu sora ta din nou pentru câteva ore, dar am venit la bal cu propria mea agendă, știi tu. Pur și simplu trebuie să găsesc un om care merită să fie sedus, o sarcină grea, atât cât ar putea fi. Privind în jur, mă tem că tu și cu mine vom fi forțate să ne coborâm standardele pentru a obține o viață heterosexuale cu adevărat satisfăcătoare, deși presupun că aș putea introduce prea multe adjective în calificările mele. Vânătoare fericită! Și chiar așa, Barb a plecat să zăpăcească un alt sector al sălii.

Tyla, între timp, a rămas cu Nillia Rathering. – Îmi pare bine să vă văd din nou, Nillia. Tyla putea să mintă social cu cele mai plăcute zâmbete.

– Da, copilul meu, a fost mult prea lungă despărțirea, spuse Nillia. – Vino și lasă-mă să-ți văd ținuta uimitoare.

Tyla s-a conformat cu reținere. Nillia Rathering era inofensivă, dar era de așa o mare plictiseală... Iar Tyla a observat cu dezgust pe când se apropia că Nillia a mai adunat încă câteva kilograme de la ultima lor întâlnire. Unele femei păreau să-și piardă pur și simplu mândria de felul cum arătau cândva, odată ajunse la o sută cincizeci de ani. *Nu voi lăsa niciodată să mi se întâmple așa ceva*, a decis Tyla în tăcere.

Nillia examina îndeaproape rochia, aruncând încântată oo-uri și aa-uri. – Oo, dac-aș fi cu o sută de ani mai tânără. Ți-aș fi putut arăta un truc sau două, draga mea.

– Sunt sigură că încă mai puteți, răspuse Tyla, lansând complimentul pe care Nillia îl așteptase.

– Of, nu, nu, dragă, mă flatezi prea mult. Mă tem că zilele mele de glorie sunt toate în urma mea. Din moment ce Tyla știa că Nillia nu credea asta, adevărul a ieșit ca o minciună socială politicoasă.

– Dar tu, Tyla? întrebă Nillia. – Ai fost cam pustnică în ultimele câteva luni, nu-i așa? Mi-a fost dor de fața ta minunată la toate petrecerile. Nu te-am văzut de când... de la Labirint, nu-i așa, în Noua Cretă?

– Mă tem că treburile personale au devenit puțin prea apăsătoare, răspuse Tyla, ignorând curiozitatea evidentă.

– Și vorbind despre afacerile personale, draga mea, spuse Nillia, coborându-și vocea la un nivel între-noi-fetele, - ai auzit despre Randa și Mendasan?"

– Am auzit că le-a fost desființată căsătoria, dar nu am auzit din ce cauză. Această conversație ar putea avea o valoare, la urma urmei. Informația era totul în Societate.

– Ea l-a prins în pat cu unul dintre iubiții ei. Și nici măcar nu au avut eleganța să o invite și pe ea. Numai despre asta s-a vorbit la balul Blue Star. Desigur, asta a fost înainte ca Fendon să apară cu un extraterestru.

– Ce fel de extraterestru?

– Știe-l Doamne, nu pot să le țin minte corect pe toate. Bineînțeles, el a *susținut* că făcea parte dintr-o întâlnire de afaceri, dar extraterestru purta pandantivul de platină al lui Dorin, iar Dorin era, în mod ciudat, absent. *Nici unul* dintre ei nu a venit la Delder 400 și știi cât de frecvent participau ei mai demult.

– Și există zvonuri despre un duel ce se va ține înainte de balul Hesperion. Unele partide anonime au jignit alte partide anonime, numindu-

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>